

... והעריך הכהן אותה ... ואם גאל יגאלנה
 "... **בבעלי מומין** — הטמאים להקרבה —
שנפדין, הכתוב מדבר.

אתה אומר: הכתוב מדבר **בבעלי מומין**
שנפדו, או אינו אלא בבהמה טמאה — כגון
 סוס וחמור — **ממש** הכתוב מדבר, שאם
 הקדישם הרי הם נפדים היות ואין מין זה
 ראוי לקרבן, אבל בהמה הראויה להיות
 קרבן אינה נפדית אפילו כשהיא בעלת מום?

כשהוא אומר [שם פסוק כז]: **"ואם בבהמה**
הטמאה ופדה בערבך", הרי בהמה טמאה
 ממש כבר אמורה, הא מה אני מקיים
 [בהכרח צריך לפרש] **"ואם כל בהמה**
טמאה" **בבעלי מומין שנפדו הכתוב מדבר.**

יכול יפדו אפילו על מום עובר, תלמוד לומר
"ואם כל בהמה טמאה אשר לא יקריבו
ממנה קרבן לה", ללמד: **מי שאינה קריבה**
לה' כל עיקר, יצתה זו שאינה קריבה היום,
וקריבה למחר לכשיעבור המום.

הרי מצאנו שקראה התורה לבעלת מום
"בהמה טמאה".

מותיב רב הונא בר מנחם לשמואל מן
הסיפא של משנתנו:

ומקשינן: והרי **פשיטא** היא, כי הרי **קדושת**
הגוף נינהו, וקדושת הגוף אין לה פדיון!?

ומשנינן: **איצטריך** התנא להשמיענו שאין
 להם פדיון, כי **סלקא דעתך אמינא:**

הואיל ומצינו לבעל מום דאיכרי "טמא"
כדמפרש ואזיל, אם כן טמא נמי כבהמה
בעל מום דמי, דאף על גב דקדוש קדושת
הגוף, כי נפיל ביה מום מיפריק [אם נפל בו
מום הרי הוא נפדה], והייתי אומר:

הני נמי — אף שנתקדשו קדושת הגוף —
ליפרוק, כיון שנטמאו.

קא משמע לן, דלאו כי האי טמא קרייה
רחמנא לבעל מום [לא לטומאה באופן זה
קראה התורה "בעל מום"],

דמכלי שרת לא אשכחן דמיפריק [לא מצינו א-א
דבר שנתקדש בכלי, שייפדה].⁽¹⁾

שואלת הגמרא: **ובעל מום היכא איכרי טמא**
[היכן מצינו שבעל מום נקרא טמא]?

ומשנינן: **כי הא דתניא:**

כתיב [ויקרא כז יא]: "ואם כל בהמה טמאה

משמע שעיקר התירוץ הוא, דאחר קידוש בכלי
 שרת אין פדיון; וראה קרן אורה.

ב. כתב רש"י: לא אשכחן דבר דמיפריק
 לאחר שקדש בכלי שרת, ואפילו בהמה בעלת
 מום שנאמר בה פדיון, לאחר שקידשה בכלי
 כגון ששחט לא אשכחן בה פדיון.

ותמה בקרן אורה: מה ענין זה לקדושת כלי
 שרת, וכי בעל מום [שאינו ראוי לקרבן] הסכיך
 מקדשה!?! ולא יישב.

על עופות, אבל עצים ולבונה וכלי שרת מטעם
 אחר הוא.

1. א. נתקשו האחרונים בלשון הגמרא,
 שתחילתה "דלאו כי האי טמא קרייה רחמנא
 לבעל מום" משמע, שטמא אינו נחשב כבעל
 מום, ומסופה משמע, אפילו אם היה טמא חשוב
 כמו בעל מום, מכל מקום לאחר שנתקדש בכלי
 שרת שוב אין לו פדיון; ועל כל פנים מרש"י